Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 719 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE**
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 3 september 2025 met refertenummer 131109.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan, worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, diende op 07.11.2019 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 23.04.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 05.05.2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 14.10.2020,

onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker werd op 09.04.2021, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Hij diende op 18.05.2021 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 09.11.2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 30.12.2021 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 23.06.2022, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 27.09.2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij diende op 28.03.2023 een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 28.09.2023, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Het Bestuur verklaarde op 07.02.2024 verzoekers aanvraag 9bis onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad. Bij arresten van 03.07.2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ingediende annulatieberoepen tegen die beslissingen.

Verzoeker diende op 30.04.2024 een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader, de Heer [A.S.], van Spaanse nationaliteit, Marokkaanse origine en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Het Bestuur weigerde hem op 08.11.2024, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten."

1.2. Op 9 juli 2025 gaf verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: [A.T.]
Voornaam: [A.]
Geboortedatum: […]1993
Geboorteplaats: [T.]
Nationaliteit: Marokko
Verblijvende : […]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
onmiddellijk na de kennisgeving van deze beslissing

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit niet van een geldig visum/verblijfstitel.
Betrokkene kwam in oktober 2018 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door Spanje. Hij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 07.11.2019 voor de eerste keer in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinsherenging in met zijn Spaanse vader. Deze aanvraag werd op 23.04.2020 geweigerd. Zijn tweede aanvraag gezinsherenging met zijn vader, ingediend op 05.05.2020, werd op 14.10.2020 geweigerd. Op 14.04.2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (van 09.04.2021) per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 18.05.2021 een derde aanvraag gezinsherenging in met zijn vader. Deze aanvraag werd op 09.11.2021 geweigerd. Zijn vierde aanvraag gezinsherenging met zijn vader, ingediend op 30.12.2021, werd op 23.06.2022 geweigerd. Betrokkenes de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die op datum van 27.09.2022 werd ingediend, werd op 07.02.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 09.02.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening, samen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 30.04.2024 een vijfde aanvraag gezinsherenging in met zijn vader. Deze aanvraag werd op 08.11.2024 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 20.11.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Het schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 03.07.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdlingenbetwisting (arrest RvV n° 331 473). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v.. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Het niet schorsend beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, op 07.02.2024 onontvankelijk werd, werd op 03.07.2025 eveneens verworpen door de Raad voor Vreemdlingenbetwisting (arrest RvV n° 329.254).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 09.04.2021 en van 07.02.2024 die hem werden betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) en de bijlage 35 die hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel waren maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van

gezinshereniging nog in behandeling is. Betrokkene diende eveneens te weten dat het beroep dat hij tegen het bevel van 07.02.2024 indiende, geen schorsende werking had.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.3. Op 9 juli 2025 legde verweerder tevens een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : [A.T.]
voornaam : [A.]
geboortedatum : […]1993
geboorteplaats : [T.]
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 09.04.2021 en van 07.02.2024 die hem werden betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) en de bijlage 35 die hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel waren maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Betrokkene diende eveneens te weten dat het beroep dat hij tegen het bevel van 07.02.2024 indiende, geen schorsende werking had.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam in oktober 2018 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door Spanje. Hij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 07.11.2019 voor de eerste keer in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinsherenging in met zijn Spaanse vader. Deze aanvraag werd op 23.04.2020 geweigerd. Zijn tweede aanvraag gezinsherenging met zijn vader, ingediend op 05.05.2020, werd op 14.10.2020 geweigerd. Op 14.04.2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (van 09.04.2021) per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 18.05.2021 een derde aanvraag gezinsherenging in met zijn vader. Deze aanvraag werd op 09.11.2021 geweigerd. Zijn vierde aanvraag gezinsherenging met zijn vader, ingediend op 30.12.2021, werd op 23.06.2022 geweigerd. Betrokkenes de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die op datum van 27.09.2022 werd ingediend, werd op 07.02.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 09.02.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening, samen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 30.04.2024 een vijfde aanvraag gezinsherenging in met zijn vader. Deze aanvraag werd op 08.11.2024 geweigerd. Deze beslissing (bijlage

20) werd op 20.11.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Het schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 03.07.2025 verworpen door de Raad voor Vreemdlingenbetwisting (arrest RvV n° 331 473). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v.. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Het niet schorsend beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, op 07.02.2024 onontvankelijk werd, werd op 03.07.2025 eveneens verworpen door de Raad voor Vreemdlingenbetwisting (arrest RvV n° 329.254).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

Aangezien de Raad het beroep tot nietigverklaring behandelt, hoeft er niet langer bij beschikking uitspraak te worden gedaan over de ingestelde vordering tot schorsing (artikel 5.11, 2°, juncto artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen"".

Hij betoogt als volgt:

"Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden

De beslissing waartegen huidig beroep is oa gemotiveerd als volgt :

Artikel 7, alinea 1 VW:
1° verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van en beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum / verblijfstitel.
4° betrokkenen heeft duidelijk gemaakt dt hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden
Artikel 74/14 VW 15/12/1980 : reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.
Artikel 74/14 par3,1° : er bestaat een risico op onderduiken

Het is in casu onredelijk om een bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.
Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.
Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaats meegedeeld.
Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen, - in casu 5 aanvragen gezinshereniging en een aanvraag op basis van artikel 9bis - is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.
In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt der echtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is in casu geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art.40 Wet 15/12/1980. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd ;minstens onredelijk en buiten proportioneel.

Het middel is gegrond.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat, op basis van artikel 74/11, par1, tweede
- 1°voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.
- 2°een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, behept is met vernietigingsgebreken en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om redenen zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 13 te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt:

“ Betrokkene misbruikt de procedure van art 40 bis en verder van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen:
- waaruit het misbruik bestaat
- de schade die werd toegebracht
Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker “de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”, kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met “ via een andere weg … tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in “
DVZ geeft geen nadere inhoud aan het begrip “ finaliteit van de vreemdelingenwet “ noch geeft zij enige toelichting over wat juist zou kunnen verstaan worden onder “ de finaliteit’ van de Vreemdelingenwet “
Verzoeker kan dan ook niet met recht en rede uitmaken of hij door de opeenvolgende aanvragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning om in België zijn leven te kunnen opbouwen met zijn familie, die legaal in België verblijven en van wie niet kan gevraagd worden om de EU te verlaten. Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen “misbruik van recht” is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

De motivering
Dat wel degelijk rekening werd gehouden met art 74/1 van de VW dd 15/12/1980.
“Dat verzoeker een gezonde en volwassen persoon is, waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn .”
is louter speculatief , arbitrair en op zich ook niet gesteund op de vaststaande elementen van dossier.
Uit het dossier blijkt nergens dat verzoeker zou werken en derhalve in staat is om te voorzien in zijn levensonderhoud.
Integendeel volgt uit het dossier en de info die meegedeeld werd bij al de aanvragen dat verzoeker bijzonder afhankelijk is van zijn vader en dat hij niettegenstaande zijn leeftijd er niet in slaagt om zijn leven onafhankelijk van zijn vader te leiden.
Dit heeft alles te maken met zijn persoonlijkheid en psychische angsten waarmede hij geconfronteerd wordt.

De beslissing waartegen huidig beroep is dan ook onzorgvuldig gemotiveerd.

°°°

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM.
Hij vormt een kerngezin met zijn vader; en de andere samenwonende familieleden (moeder, broers en zussen) van wie hij afhankelijk is. Er is een bijzondere band van afhankelijkheid.
Zolang verzoeker niet beschikt over definitieve verblijfsdocumenten , kan hij niet voorzien in zijn levensonderhoud en blijft hij afhankelijk van de referentiepersoon; zijn vader.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 2 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;
Hij zal gedurende 2 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of elders in Europa verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 2 jaar.
Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familie- in de zin van art 8 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 2 jaar is onvoldoende gemotiveerd, onredelijk en disproportioneel.

Het middel is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.3. Beide bestreden beslissingen zijn duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom de bestreden beslissingen hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op bestreden beslissingen. Deze kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is verzoekers kritiek enkel gericht tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij verweerder beoogt te verwijzen naar artikel 1, §2, 4°, a) van deze wet. Het houdt in dat verzoeker geen termijn krijgt verleend om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. Meer bepaald is verweerder van oordeel dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan verwijderingsmaatregelen wil houden. Verweerder preciseert hierbij dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten die hem eerder werden betekend. Hij wijst erop dat de ingediende aanvragen tot gezinshereniging enkel leidden tot een proceduredocument en dat de beroepen ingesteld tegen negatieve beslissingen inzake deze aanvragen geen schorsende werking hebben.

3.6. Verzoeker kan deze vaststellingen bezwaarlijk onderuit halen door zijn overtuiging dat ze onredelijk zijn en dat er geen enkel risico op onderduiken kan worden weerhouden.

3.7. De Raad leest in de motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken niet dat verzoeker zich heeft bezondigd aan een misbruik van recht. Wel leest de Raad dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee eerder uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit betwist verzoeker niet. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder een risico op onderduiken weerhoudt als verzoeker reeds eerder geen gevolg heeft gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Het blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat hij wel gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 april 2021 en van 9 juli 2024. Verzoekers doelstelling bij het indienen van opeenvolgende verblijfsaanvragen en de kwestie of er al dan niet sprake is van rechtsmisbruik, doet hierbij niet ter zake.

3.8. De Raad preciseert hierbij dat de rechtsgeldigheid van bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 april 2021 en van 9 juli 2024 niet teloor gaan door de nadien ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan het volgende worden gelezen in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.
Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

3.9. Dat verzoeker misbruik maakt van de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet door reeds vijf aanvragen gezinshereniging in te dienen in functie van zijn in België verblijvende Spaanse ouder, leest de

Raad in de feitelijke motieven ter ondersteuning van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten), gevolgd door de feitelijke vaststellingen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel – hij kwam in 2018 het Rijk binnen met een visum type C maar de opgestarte verblijfsprocedures na binnenkomst hebben niet geleid tot de afgifte van een verblijfstitel – worden door verzoeker niet betwist. De voormelde niet betwiste vaststellingen volstaan op zich reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Dat verweerder de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat er sprake is van proceduremisbruik, kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. De Raad gaat daarom niet in op verzoekers kritiek op dit oordeel van verweerder en zijn verdediging in dit verband.

3.10. De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn afsluitend betoog dat *"De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn […] ondeugdelijk gemotiveerd [is]; minstens onredelijk en buiten proportioneel."*

3.11. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, steunt dit op twee motieven die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing en die elk op zich de beslissing om een inreisverbod op te leggen kunnen schragen. Het betreft de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toegestaan werd (artikel 74/11,§1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet) alsook de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (artikel 74/11,§1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Concreet wordt hierbij verwezen naar twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven. Vermits uit de bespreking van de grieven die verzoeker heeft geuit tegen het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de voormelde vaststellingen overeind blijven, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat aangezien de eerste bestreden beslissing *"behept is met vernietigingsgebreken"*, de tweede bestreden beslissing, als accessorium hiervan, ook moet worden vernietigd.

3.12. In geval van de toepassing van artikel 74/11,§1, tweede lid, 1° en/of 2° van de Vreemdelingenwet, moet een inreisverbod worden opgelegd, dit met een maximumtermijn van drie jaar. Hierbij moet verweerder rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In casu legt verweerder een inreisverbod op met een duurtijd van twee jaar. Hij motiveert dit uitvoerig, waarbij hij rekening houdt met het gestelde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.13. Opnieuw bekritiseert verzoeker dat hem misbruik van recht wordt aangewreven. Tevens valt hij erover dat verweerder zijn handelen bestempelt als zijnde *"tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in"*. Verzoeker toont echter niet aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is dat waar verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen, hij een inreisverbod oplegt van twee jaar, als hij naast de vaststellingen dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn vader noch van minderjarige kinderen in België noch van een medische problematiek en dat verzoeker een gezonde jonge volwassen man is, tevens vaststelt dat verzoekers vijf aanvragen gezinshereniging met zijn vader en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend in de periode 2019-2024 tot niets geleid hebben, en uit de opsomming ervan blijkt dat de vijf aanvragen gezinshereniging elkaar vrij snel opvolgen. Dit zijn objectieve vaststellingen die overeind blijven ongeacht de vraag of verweerder dit ten onrechte kwalificeert als rechtsmisbruik of ten onrechte verzoekers handelen bestempelt als zijnde tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De Raad gaat bijgevolg niet in op de kritiek die verzoeker uit op de voormelde woordkeuze van verweerder. In dit verband dient nog te worden benadrukt dat het inreisverbod niet steunt op artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een inreisverbod van vijf jaar op te leggen in geval van het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen teneinde te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk.

3.14. In het inreisverbod kan net zoals in het bevel om het grondgebied te verlaten worden gelezen:

"Dat verzoeker een gezonde en volwassen persoon is, waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn."

3.15.Verzoeker acht dit *"louter speculatief, arbitrair en op zich ook niet gesteund op de vaststaande elementen van dossier"*. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder van een gezonde volwassen man die 32 jaar oud is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen, verwacht dat hij zijn leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Verzoeker maakt gewag van *"zijn persoonlijkheid en psychische angsten waarmede hij geconfronteerd wordt"* maar concretiseert dit niet verder, laat staan dat hij dit aantoont met een begin van bewijs. Dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker zou werken, houdt redelijkerwijs verband met de vijf aanvragen tot gezinshereniging die hij heeft ingediend als meerderjarige die ten laste is van zijn Spaanse vader. Dat niet blijkt dat hij hier

werkt, houdt alleszins niet in dat verzoeker niet kan werken en niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn levensonderhoud.

3.16. In het inreisverbod kan net zoals in het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 van het EVRM worden gelezen:

"Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt."

3.17. Verzoeker brengt deze afwegingen niet aan het wankelen door te poneren dat hij een kerngezin vormt met zijn vader en de andere samenwonende familieleden van wie hij afhankelijk is omdat hij niet kan voorzien in zijn levensonderhoud zolang hij niet beschikt over definitieve verblijfsdocumenten. Het louter samenwonen van verzoeker als volwassen man met zijn andere volwassen familieleden die hem opvangen tijdens zijn precair verblijf, volstaat niet om een band van afhankelijkheid tussen hen aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM, zoals de bestreden beslissingen het duiden. Verzoeker betwist nergens de vaststelling in de bestreden beslissingen dat hij een gezonde volwassen persoon is. Het bloot betoog dat verzoeker voert kan geen afhankelijkheidsband aantonen tussen hem en zijn vader of zijn andere gezinsleden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsband wordt ondersteund door het gegeven dat verzoeker vijf aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend, waarbij verweerder telkens tot de vaststelling kwam dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zijnde zijn Spaanse vader. Verzoeker heeft namelijk nooit afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoeker heeft nooit beroep ingesteld tegen deze weigeringsbeslissingen zodat kan worden aangenomen dat hij in de wettigheid ervan berustte.

3.18. Verzoeker is van oordeel dat de voormelde geciteerde afwegingen getuigen van een disproportionele afweging tussen zijn belangen en die van de Staat, maar dit gaat enkel gepaard met een bloot betoog – *"Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de zin van art 8 EVRM" -* waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling. De grote materiële en morele schade worden niet concreet uiteengezet. Voor wat betreft de scheiding van zijn familieleden, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift zelf dat hij een geldige verblijfskaart heeft voor Spanje voor onbeperkte duur. Zijn familieleden kunnen hem daar dus komen bezoeken of in Marokko, zoals de bestreden beslissingen aangeven, minstens duidt hij niet waarom dit niet mogelijk zou zijn. Zoals de bestreden beslissingen ook aangeven zijn er de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met zijn familieleden. Verzoeker brengt niets bij dat zich tegen deze vaststelling verzet. Verzoeker brengt niet concreets aan waaruit blijkt dat hij de contacten met familieleden uit België enkel kan verderzetten indien hij zelf ook toegang heeft tot het Rijk.

3.19. Het gegeven dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde vormt, belet verweerder voorts niet om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, dit gezien het gestelde in artikel 74/11,§1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven werd gewezen.

3.20. Verzoeker gaat er blijkens zijn betoog niet mee akkoord dat hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar werd opgelegd, maar hij toont hiermee niet aan dat verweerder deze beslissing niet zorgvuldig voorbereidde, dat artikel 8 van het EVRM hiertoe een beletsel vormde of dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad. De Raad concludeert bijgevolg dat het inreisverbod overeind blijft.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA